

POSUDEK MAGISTERSKÉ DIPLOMOVÉ PRÁCE

Oponent:

JUDr. František Vyskočil, Ph.D.

Diplomant:

Martina Náhlíková

Název oponované práce:

Dědění z hlediska autorského práva

Text posudku:

Diplomantka naplnila téma magisterské práce a na přiměřeném prostoru popsala právní úpravu dědického řízení s akcentem na otázku majetkových autorských práv. Protože byla diplomová práce vedena právníkem a předním odborníkem na autorské právo, panem prof. JUDr. Jiřím Srstkou, a současně diplomantka otázky dědického práva konzultovala se zkušenou odbornicí z notářské praxe, paní JUDr. Ivanou Beránkovou, lze práci považovat za spolehlivého průvodce dědickým právem s autorskoprávním prvkem.

Je zřejmé, že diplomantka do své práce investovala značné úsilí, obsahu samotnému není prakticky co vytknout. Cenná je i případová část diplomové práce, ve které jsou na konkrétních dědických případech demonstrovány specifika pozůstalostního řízení, jehož součástí jsou autorská práva.

Mrzí mne ale, že u diplomové práce s takovým potencionálem a nespornou časovou dotací šla autorka příliš „po srsti“ a spokojila se víceméně s vytvořením sumáře platného práva, aniž by se pokusila otevřít některé komplikovanější otázky, které se autorského prvku v dědickém právu dotýkají. Z tohoto pohledu v práci zcela absentuje zmínka o institutu správce pozůstalosti a například jeho oprávnění uzavírat v době běhu pozůstalostního řízení licenční smlouvy k dílům zůstavitele, resp. jaké jsou mantinely takového počínání. Podotýkám, že je správce pozůstalosti u dědických řízení s autorskoprávním prvkem zhusta ustanovován, a to právě z toho důvodu, aby bylo možné s autorskými díly v době řízení nakládat. Je vhodné připomenout, že pozůstalostní řízení, ve kterých figuruje povícero potencionálních dědiců autorských práv, resp. ve kterých je například napadána poslední vůle zůstavitele, jsou časově náročná, dědicové se soudí dlouhá léta a institut správce pozůstalosti je obvyklým nástrojem, jak dílo zůstavitele díky panujícím sporům zcela „neumrtvit“. Ostatně, sama diplomantka v případové části správce pozůstalosti zmiňuje (dědické řízení po Jaroslavu Foglarovi), ale k samotnému institutu správce (či vykonavatele závěti) se v textu nevyjadřuje.

Dále v diplomové práci chybí být zmínka o nepravém dědici, resp. právech oprávněného dědice, který nedědil, ač dědit měl. I v uměleckých kruzích dochází k tomu, že má zůstavitel utajené nemanželské dítě, které je v dědickém řízení pomínuto a o svá práva se přihlásí po skončení dědického řízení (např. dědictví Jiřího Muchy).

V kazuistické části mohl být dále bezesporu rozpracován případ autorských práv po Ladislavu Smoljakovi, kdy jeden z dědiců paralyzuje činnost Divadla Jára Cimrmana a na tomto případě mohla být skvěle demonstrována zásada jednoty při nakládání s autorskými právy.

Místo přílehavějšího příkladu, jak je výše uvedeno, je v případové části dle mého názoru

nadbytečně uvedeno dědictví po Ladislavu Mňáčkovi, na kterém není nic zajímavého. Vyjma skutečnosti, že manželka autora odkázala 1/2 autorských práv rakouskému kolektivnímu správci.

Otázka k obhajobě:

Jaké jsou dle Vašeho názoru limity správce pozůstalosti při uzavírání licenčních smluv, jejichž předmětem jsou autorská díla zůstavitele.

Magisterskou diplomovou práci k obhajobě **doporučuji**.

Datum: Praze dne 2.9.2020

Podpis: .....